

Mitään ei oo jäljellä

En osannu mitään. Enkä oikeestaan halunnu. Mä halusin vaan nukkua vähän aikaa. Olla yksin, vaikka tunnenkin niin universaalia yksinäisyyttä, etten pääse enää koskaan pois siitä tunteesta. Jos mä olisin kuollut, tosi moni surisi mua ja esittäis osanottoja mun perheelle. Mut en mä ole kuollut. Mä oon hengissä ja hengitän vaikka se sattuukin.

Eikä kukaan sure mua tai edes sano moi. Semmosta yksinäisyyttä, että edes mun perhe ei tunne mua enkä mä tunne ketään. Mä en koskaan osannu sanoa mitään oikein. Joko kaikki vaan ryöpsähti ulos mun kurkusta tai pysyin hiljaa, poikkeuksetta.

Joka ikinen päivä kun mä astun kouluun sisälle mun päässä hakkaa se, etten mä kuulu joukkoon, ettei mun pitäis olla siellä. Kunpa mä voisin juosta ulos ja piiloutua. Ihan vaan hetkeksi. Mutta en voi, mun pitää suorittaa se näytös loppuun. Ja mä esitän sen näytöksen pääosan. Se näytös on kiiltokuvan näköinen elämä.

Mut se on vain se pinta, syvältä se on mun maailman surullisin draama. Sen käsikirjoitus pomppii rivien yli jättäen osan tarinasta vain siihen paperiin, johon mun elämä on kirjoitettu. Kaikki ne osat missä mä onnistun ja missä mä olen onnellinen. Ja ne palaset muuttui ahdistaviksi ylitulkinnoiksi ja masentaviksi ajatuksiksi, viiltojen arviksi ja paniikkiseksi itkemiseksi.

Mut sellainen sen pitää kai olla. Ei oo muutakaan.